

SALLY HEPWORTHOVÁ

DOBRA
SESTRA

VŠETCI MÁME SVOJU TEMNÚ STRÁNKU

TATRAN

**DOBRÁ
SESTRA**

DOBŘÁ SESTRA

SALLY HEPWORTHOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Sally Hepworth: THE GOOD SISTER,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Hodder & Stoughton, an Hachette UK company,
London 2021,

preložila Jana Balážková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2022 ako 5322. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhla Mgr. Art Ľubica Kochanová.

Zodpovedná redaktorka Ina Martinová

Jazykové redaktorky Zora Sadloňová, Zlata Sršňová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2021 by Sally Hepworth

Translation © Jana Balážková 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1268-7

*Eloise a Clementine,
ktoré mi dovoľujú nahliadnuť do veľkých divov
a (ešte väčších) hrôz sesterských vzťahov.*

• • •

DENNÍK ROSE INGRID CASTLEOVEJ

Owen odišiel pred tromi mesiacmi. Odišiel, alebo skôr odišiel *odo mňa*. Ako toľko iných skutočností vo svete dospelých, aj táto je trochu nejasná. Prijal pracovnú ponuku v Londýne, čo vraj bola jedinečná príležitosť. Nejde o to, že by ma nezavolať so sebou, skôr nám len obom bolo jasné, že ísť nemôžem. Ďalším prvkom života dospelých sú totiž rôzne druhy zodpovednosti, v mojom prípade jediná zodpovednosť. Fern.

Dovoľte mi však začať poporiadku, pretože to znie, akoby som ju obviňovala. Nie je to tak. Problémy medzi Owenom a mnou som si stopercentne a neodškriepiteľne zapríčinila výhradne sama. Spáchala som najťažší z manželských hriechov – zmenila som sa. Len čo odbila hodina mojich dvadsiatych siedmich narodenín, zo dňa na deň som sa premenila zo vzdelanej, ambiciózneho ženy na jednu z tých chudier, ktoré tak slepo túžia po dieťatku, až si tým odoženú manžela. Ako bláznivá som sa vrhla do sledovania ovulácie, testovania spermií a merania teploty. Kedysi by som na takéto ženy pohrdavo zazerala z vrchu svojej (ako som sa predtým domnievala) plodnej veže zo slonoviny. Naraz som sa stala jednou z nich. Tlačila som a naliehala, až kým môj manžel neodišiel. Neodišiel, alebo skôr neodišiel *odo mňa*.

Môj psychológ má pravdu v tom, že človeku odľahne, keď dá všetky svoje myšlienky z hlavy na papier. Na terapii Owena takmer nespomíname. Namiesto toho sa päťdesiat minút rozprávame o mo-

jom traumatickom detstve. Dobrý spôsob, ako sa preniesť cez traumatické skúsenosti, je podľa neho písať o nich. Preto mi dal tento denník. Nie som presvedčená o tom, že pomôže, ale idem na to. Potreby vyhovieť všetkým naokolo sa očividne tak ľahko nezbavím.

Zjavne by som mala začať tým večerom pri rieke. Mala som dvanásť. Kempovali sme. Mama s Danielom spolu chodili už asi šesť mesiacov, ale toto bolo po prvýkrát, čo sme spolu išli niekam na výlet. Daniel vzal so sebou Billyho, čomu sme sa s Fern potešili. Odjakživa sme túžili po bratovi so všetkými tými úžasnými znakmi, ktoré by mal mať: dobiedzanie, logické vysvetlenia a dobre vyzerajúcich kamarátov. A pár dní sme sa aj dobre zabávali. Priam parádne. Vtedy sme sa najviac priblížili k normálnej rodine. Daniel nás učil chytať ryby, Billy zasa hrať poker a mama... z tej bol úplne iný človek. Pripomínala nám, aby sme sa natreli opaľovacím krémom a aby sme si dávali pozor v rieke, „pretože v nej môžu byť silné prúdy“. Jedného večera, keď sme táborili pri ohni, mi dokonca láskyplne ovinula ruky okolo pliec. To ešte nikdy predtým neurobila. Nikdy nezabudnem na ten dotyk našich tiel.

Posledný večer sme spolu s Billym a Fern zašli k ústiu rieky. Vo vzduchu sa stále držala horúčava dňa, a tak sme si väčšinu času zabíjali komáre na rukách. Billy bol vo vode, čo bolo jediné miesto, kde sa dalo uniknúť horúčave. Fern a ja by sme sa za normálnych okolností pridali, ale Fern v ten večer nebola vo svojej koži. Mala jednu zo svojich nálad. Chcela som sa jej na to spýtať celý deň, ale Fern bývala nevyspytateľná, keď sa nahnevala. Rozhodla som sa radšej ju nechať tak.

Po hodine pri rieke ma zavolala príroda. Billy sa z vody nezberal, a tak som si to namierila hlboko medzi stromy. Nikdy by som nedopustila, aby ma videl cikať. Postupovala som pomaly. Tma ako v rohu, a keďže som bola naboso, musela som dávať pozor na každý krok. Nepomohol ani môj strach z hadov. Aj tak mi to však netrvalo viac ako päť minút. Očividne viac netreba.

Keď som sa vrátila k rieke, Fern tam nebola.

„Fern!“ volala som. „Kde si?“

Pripadalo mi čudné, že som ju nenašla na svojom mieste.

O minútu nato som ju zazrela vo svetle mesačného lúča v plytčine rieky. Nehybne stála. Billyho som nikde nevidela.

„Čo to tam...?“ pristúpila som o krok bližšie a ona zdvihla ruky. Skôr než som sa stihla spýtať, čo sa stalo, niečo sa vynorilo na hladinu vedľa nej – kus bledého nehybného tela.

„Fern,“ zašepkala som, „čo si to spravila?“

FERN

Každý utorok ráno od štvrt' na jedenásť mám na starosti recepciu vo Verejnej knižnici v Bayside. Recepcii sa spravidla vyhýbam, ale v utorkové rána robím výnimku, pretože mám odtiaľ dobrý výhľad na kruhovú zasadačku, kde sa konajú Rýmovačky pre detičky. Hodinu rýmovačiek mám rada napriek jej zjavne problematickým charakteristikám ako hluk, veľa ľudí či nevyspytateľný smer, ktorým sa hocikedy môžu ubrať detské nálady. Knižovníčka v detskom oddelení Linda batolaťám oduševnene prednáša rozprávku o *Troch prasiatkach*. Kreatívne sa rozhodla nečítať z knihy a namiesto toho im príbeh hrá. Striedavo si nasadzuje chlpatú vlčiu hlavu a mäkkú prasaciu hlavu so svetlomodrými očami a vytrčajúcim rypákom. Linda občas realisticky napodobňuje kvičanie prasiatok, robí to tak hlasno a prenikavo, až mi vlasy vstávajú dupkom.

Lindino predstavenie uchvátilo skoro všetky deti, až na novorodenca, ktorý na plné pľúca rumázga na maminom pleci, a jedného chlapčeka v oranžovom svetříku, ktorý si zapchal uši a hlavu zaboril starej mame do lona. Mňa ten príbeh pohltí tiež, a to až natoľko, že mi trvá niekoľko sekúnd, kým zaregistrujem paniu so špicatými koralovými nechtami, ktorá sa zjavila pri recepcii s náručou plnou kníh. Posuniem sa na ergonomickej stoličke kúsok doprava, aby

som dovidela na deti (ktoré práve predstierajú, že pomáhajú Linde sfúknuť imaginárny domček zo slamy), ale pani sa pohne so mnou a vyruší ma. Odfukuje a vrtí sa, až si nakoniec odkašle. Nato poklopká nechtami po pulte recepcie. „Prepáčte.“

„Prepáčte,“ zopakujem, pričom mi tento výraz nejde do hlavy. Je nepravdepodobné, že by ozaj žiadala o prepáčenie. Čitatelia napokon môžu prichádzať do knižnice a odchádzať z nej, ako sa im zachce, nemusia prosiť o špeciálne výsady. Možno prosí o prepáčenie zato, že spravila niečo neslušné, ale keďže som ju nepočula odgrgnúť si ani si prdnúť, asi to nebude ono. Preto usúdím, že sa rozhodla uplatniť čudesný spoločenský zvyk, keď sa ľudia ospravedlnením snažia získať niečiu pozornosť. Otvorím ústa, aby som ju uistila, že *má* moju pozornosť, ale ľudia sú v dnešnej dobe mimoriadne netrzepliví, a tak mi skočí do reči, skôr ako to vyslovím.

„Vy tu pracujete?“ spýta sa drzo.

Ľudia v tejto knižnici dokážu byť prekvapivo spomalení. Prečo by som, preboha, sedela na recepcii s *menovkou* na hrudi, ak by som tu nepracovala? Priznávam, že nezapadám do tradičnej stereotypnej predstavy o knihovníčkach. V prvom rade mám dvadsaťosem rokov, takže som mladšia ako knihovnícky priemer (štyridsaťpäť rokov podľa *Knihovníckeho magazínu*), a navyše sa obliekam módnejšie a farebnejšie než väčšina mojich rovesníkov. Mám slabosť pre hebké svetlofarebné tričká, tenisky s trblietkami a dlhé sukne alebo overaly s dúhovým vzorom a s jednorozkami. Vlasý si zapletám do dvoch vrkočov skrútených do drdolov nad ušami (nie preto, že ich tak nosila princezná Leia, hoci by som rada vedela, či aj ona považovala tento účes za rovnako praktický ako ja, lebo vám udrží vlasý preč z tváre, keď ste žena, čo má plné ruky práce). A aj napriek tomu som rozhodne knihovníčkou.

„Obslúžite ma, slečna?“ dožaduje sa pani.

„*Chceli by ste*, aby som vás obslúžila?“ spýtam sa trpezlivo. Ne-spomieniem, že by si ušetrila množstvo času, keby ma jednoducho požiadala, aby som ju obslúžila.

Prevráti oči. „Čo si myslíte, prečo tu asi tak stojím?“

„Na to existuje nespočetne veľa dôvodov,“ odvetím. „Ako ste si možno všimli, stojíte hneď vedľa fontánky s vodou, čo je jedno z najrušnejších miest v knižnici. Možno využívate recepciu na to, aby ste si zoradili dokumenty na ceste ku kopírkam. Možno obdivujete Monetovu maľbu na stene za mnou, čo ja sama robievam niekoľkokrát denne. Mohli ste sa zastaviť na ceste ku dverám, aby ste si zaviazali šnúrkou na topánke alebo sa uistili, či tá osoba v sekcii literatúry faktu nie je váš bývalý priateľ. Alebo si môžete, podobne ako ja pred tým, než ste sa zastavili, užívať Lindinu vynikajúcu interpretáciu *Troch prasiatok*...“

Mám ešte viac príkladov, *oveľa* viac príkladov, ale preruší ma Gayle, ktorá rýchlo dobehne k recepcii. „Môžem vám nejako pomôcť?“

Gayle má talent zjaviť sa v pravú chvíľu. Má vyfúkané blond vlasy, prehnane silný parfum a rada mi nosí citróny zo svojho citrónovníka. Odkedy som sa raz preriekla, že mám rada plátok citróna v horúcej vode, neprejde ani deň bez toho, aby som od Gayle nedostala citrón. Povedala by som jej, aby s tým prestala, ale Rose tvrdí, že ľudia sú radi, keď môžu byť užitoční v takýchto maličkostiach a že najlepšie je poďakovať im a citrón vyhodiť. Nech to znie akokoľvek zvláštne, Rose má väčšinou v podobných veciach pravdu.

„Konečne!“ zvolá žena a spustí príbeh o tom, ako jej syn nechal knihy z knižnice v ich dome na pláži, ktorý medzičasom museli vydezinfikovať, a tak tie knihy nemohli vyzdvihnúť skôr ako včera a teraz by mala zaplatiť pokutu, ale zároveň by si chcela predĺžiť výpožičnú lehotu, hoci na jednu z tých kníh máme dvadsaťsedem rezervácií. Dvadsaťsedem! Čo sa týka výhovoriek, ktorými sa čitatelia snažia vyhnúť pokute, musím priznať, že táto je vcelku nezáživná. Nedávno som sa zhovárala s pánom, ktorý tvrdil, že jeho dcéra si vzala výtlačok *Ulysesa* z knižnice na turistiku do Ánd, kde ju v jednej horskej dedinke nechala matke novonarodených dvojčiat, ktorým nedávno umrel otec. Udivovala ma predstava, že by nejaká

andská dedičanka vedela čítať po anglicky tak dobre, aby zvládla *Ulyssesa*, nevraviac o tom, že by túžila čítať práve túto knihu popri tom, ako sama vysoko v horách vychováva dvojčatá, ale kým som sa ho stihla na to spýtať, odšuchtal sa preč. (Gayle mu, ako inak, pokutu odpustila.)

V knižnici pracujem štyri dni do týždňa a k tomu dve nedele do mesiaca. Ak neprší, ako dnes, chodím do práce peši a počas tridsaťpäťminútovej cesty počúvam audioknihu. Do knižnice dorazím najneskôr pätnásť minút pred začiatkom svojej zmeny. Ak prší, idem autobusom a prídem v rovnakom čase. Potom strávim deň odporúčaním kníh, prijímaním vrátených výpožičiek a vyhýbaním sa otázkam o kopírkach. Niektoré dni objednávam nové knihy, pripravujem konferenčné miestnosti na besedy s autormi či na občianske stretnutia alebo dávam dokopy balíčky na donášku kníh domov. Snažím sa vyhýbať debatám na iné témy ako knihy, aj keď občas doprajem Gayle rozhovor o jej záhrade alebo o vnúčatách, pretože Rose tvrdí, že sa to patrí pri ľuďoch, na ktorých nám záleží.

Kým počúvam, ako Gayle odpúšťa pokutu panej s koralovými nechtami, padne mi zrak na mladého muža v hrubých okuliaroch a červeno-bielej čiapke, ktorý vchádza cez automatické posuvné dvere. Podľa príliš voľných džínsov a uteráka na pleci usúdím, že bude pravdepodobne bezdomovec. Namieri si to rovno k sprchám. Knižnica v Bayside disponuje dvoma sprchami (vďaka tomu, že v minulom živote bola nemocnicou), a tak nie je nezvyčajné, že sa sem chodia sprchovať bezdomovci. Keď som tu po prvý raz uvidela bezdomovca, zarazila som sa, ale to bolo pred tým, ako som začala pracovať s Janet. Moja predošlá nadriadená Janet mi vysvetlila, že knižnica patrí všetkým. Knižnica, ako hovorievala Janet, je jedným z mála miest na svete, kam môžete vojsť bez toho, aby ste niečomu verili alebo si niečo kúpili... a je úlohou knihovníkov postarať sa o tých, ktorí sem prídu. Ja túto zodpovednosť beriem mimoriadne vážne, až na prípady, keď ľudia potrebujú pomôcť s kopírkami. Takým sa širokým oblúkom vyhýbam.

Siahnem do kabelky a nasledujem bezdomovca k toaletám. Je vysoký, veľmi vysoký a vychudnutý. Tým, ako mu na čiapke naskakuje biely brmbolec, mi pripomína postavičku Wallyho z kresleného hlavolamu *Kde je Wally?*.

„Wally!“ zavolám naňho, keď vstúpi do malej chodbičky vykladanej kachličkami, bez okien a vzduchu, ktorá vedie na pánske a dámske toalety. Tomuto miestu sa obyčajne zďaleka vyhýbam, ale keď vidím, ako tam vstúpi on, pocítim nečakané nutkanie čeliť svojmu strachu.

„Chystali ste sa použiť sprchu?“

Otočí sa so zdvihnutým obočím, ale neodpovie. Rozmýšľam, či nemôže mať problémy so sluchom. V knižnici máme mnoho sluchovo postihnutých čitateľov. Zopakujem to ešte raz pomaly a zreteľne, aby mi mohol čítať z pier.

„Áno?“ ozve sa napokon so stúpajúcou intonáciou, akoby mi kládol otázku a nie odpovedal na moju.

Začínam pochybovať, či bol dobrý nápad ísť za ním. Odkedy sa predomnou pár mesiacov dozadu počas večernej zmeny odhalil akýsi tulák, dávam si na nich väčší pozor. Vracala som na miesto výtlačok *Pokánia* od Iana McEwana, keď sa mi vtom na úrovni očí pod písmenami „Mc“ v sekcii zmiešanej beletrie zjavil penis. Zalarmovala som Gayle, ktorá zavolala políciu, ale kým tá dorazila, tulák sa zazipsoval a odišiel preč. „Mala si mu ho pricviknúť tou knihou v tvrdej väzbe,“ vyhlásila Gayle, čo znelo nielen nechutne, ale z hygienického hľadiska aj nerozumne. Keď som to podotkla, navrhla, že som ho teda mala „karatisticky zmasakrovať“, čo nie je názov žiadneho skutočného pohybu v karate (mám čierny pás) ani niečo, čo by som mala v úmysle vykonať, keďže karate sa riadi pacifistickou filozofiou.

Karate cvičím odvtedy, čo mi na skúšobnej hodine v druhej triede inštruktor povedal, že mám „prirodzený talent“ (zvláštne zhodnotenie, keďže na cvičeniach kata nie je nič prirodzené – naopak, pohyby sa mi vidia veľmi špecifické a neprirodzené). Napriek tomu som si karate mimoriadne oblúbila – jeho dôslednosť, pravidelnosť, štruktúru, dokonca aj fyzický kontakt, ktorý je zakaždým pevný, ak

nie rovno tvrdý. Dokonca aj bojové výkriky „kiaï“, ktoré sú síce hlasné, ale presne vypočítané a predvídateľné. A tak cvičím karate ešte aj po dvadsiatich rokoch.

„V tom prípade niečo pre vás mám.“

Siahnem do kabelky a vyberiem z nej toaletnú taštičku. Podám ju Wallymu, ktorý ju drží ďaleko od seba, akoby obsahovala časovanú bombu. „Čo... je... toto?“

„Máte tam zubnú pastu, zubnú kefku, uterák na tvár a mydlo. K tomu žiletku a trochu peny na holenie.“

Nemám ani potuchy, ako by sa to dalo povedať jasnejšie, Wally však stále pôsobí zmätene. Lepšie si ho obzriem. Nesmrdí od alkoholu a obe oči mu hľadajú tým istým smerom. Oblečenie, hoci mu dobre nesedí, má na správnych častiach tela. Napriek tomu mám pocit, že nie je celkom pri zmysloch.

„Nepovedali ste mi práve... Wally?“

Má veľmi príjemný hlas. Slová akoby zaokrúhľoval a vyslovuje ich veľmi zreteľne. Je to nečakané pohladenie pre uši vo svete, kde si všetci večne mrmlú popod nos.

„Áno,“ odpoviem, „vyzeráte presne ako Wally z *Kde je Wally?*. Ešte vám to nikto nepovedal.“

Nepotvrdí to, ale ani to nezamietne, a tak sa rozhodnem poskytnúť mu doplňujúce informácie.

„Viete, čo je *Kde je Wally?*, nie? Je to kniha.“ Usmejem sa, lebo Rose hovorí, že ľudia by sa mali usmievať, keď žartujú, a podľa mňa toto spadá do kategórie žartovania (hravá výmena priateľských poznámkov).

Wally sa neusmieva. „Myslíte *Kde je Waldo?*“

Vtom mi svitne, že Wally je Američan, čo vysvetľuje jeho prízvuk, ako aj zmätenosť.

„Vlastne ani nie, mala som na mysli *Kde je Wally?*. Kniha *Kde je Wally?* vyšla v origináli v roku 1987 vo Veľkej Británii. Odvtedy ju vydali na celom svete, pričom Wallyho meno často pozmenia. V Spojených štátoch a Kanade je z neho napríklad Waldo, vo Fran-

cúzsku Charlie, v Nemecku Walter, v Turecku Ali, v Izraeli Efi a v Nórsku Willy.“

Wally si ma niekoľko sekúnd premeriava. Pôsobí rozpačito. Všimnem si, že pohľad mu smeruje naľavo odo mňa, akoby mi hľadel ponad plece.

„No a v Austrálii ho voláme Wally,“ dokončím.

„Ou-kej.“ Pozrie sa na toaletnú taštičku. „Takže... tieto rozdáva knižnica?“

„Nie,“ doširoka sa usmejem, „tie sú odo mňa.“

Wallyho dúhovky machovozelenej farby sa pod okuliarmi hýbu sprava doľava. „Od vás?“

„Presne tak. Sestra mi ich nosí zo zámorských ciest. Vedeli ste, že v lietadlách ich rozdáujú zadarmo?“

„To som vedel,“ odvetí, čo ma prinúti zamyslieť sa, nakoľko presne som ho odhadla ako bezdomovca. Som známa tým, že sa občas pri podobných odhadoch nehorázne zmýlim. Lepšie si ho obzriem. Džínsy má príliš voľné a prikrátke a podľa rozstrapkaných koncov vyzerajú, akoby si ich sám odstrihol. Jeho károvaná flanelová košeľa je na tom lepšie. Má ju poriadne zapnutú až ku krku. A hoci vo všeobecnosti pôsobí zanedbane, nezacítila som z neho zápach ani v tejto malej chodbičke. Pozriem sa na jeho čisté nechty. Perfektne čisté. Sú lesklé, ružové a okrúhle a každý je ostrihaný do dokonalého polmesiačika. Ten človek by mohol byť modelom rúk.

„Prepáčte, domnievala som sa, že ste bezdomovec.“ Neusmievam sa, dávajúc najavo, že nejde o žart, ale o vážny komentár. „Obávam sa, že som to usúdila podľa vašich džínsov. A, samozrejme, čiapky.“

Uprene na mňa hľadí. Kedže nepatrím medzi tých, čo sa zľaknú výzvy, civiem naňho aj ja. Pred pár rokmi som v jednej knihe čítala tipy pre ľudí, pre ktorých je náročné udržiavať očný kontakt. Kniha navrhovala preteky v pozeraní do očí ako formu terapie. Na svoje veľké prekvapenie som v tom výborná. Ukázalo sa, že preteky nie sú ani zďaleka také nepríjemné ako klasický očný kontakt. Nemusíte premýšľať, ako dlho treba na niekoho hľadieť, kedy by ste

mali odvrátiť zrak či ako často žmurkať. Pri pretekoch v pozeraní do očí stačí zafixovať pohľad na druhého človeka a dopriať svojej myslí rozlet. Ak chcem, dokážem na človeka civieť hodiny. Raz som porazila pána Robertsona, jedného z našich čitateľov a kvalitného oponenta, tridsaťsedemminútovým civením. Čakám, že Wally, ktorý je mladší a na pohľad prefíkanejší, bude lepším protivníkom, a tak som sklamaná, keď o menej než desať sekúnd odvráti pohľad.

„Amatér.“

Wally otvorí ústa v tej istej chvíli, ako sa doširoka rozletia dvere a prinútiť ma ustúpiť hlbšie do chodbičky. Dnu sa vrúti chlapec v oranžovom svetříku z hodiny rýmovačiek. V päťách má starú mamu a ďalšiu paniu tlačiacu dvojité kočík. Rýmovačky sa očividne skončili. Vonku narastá detský lomoz.

„Čo je s mojou čiapkou?“ spýta sa Wally, keď sa dvere opäť otvoria a do malého priestoru sa vtlačí dievčatko s mamou. Začína tu byť plno. Chlapec v oranžovom svetříku skáče hore-dolu a vyhlási, že sa pociká. Potom si všimne Wallyho. „Aha, Wally!“ nadšene kričí.

Wally sa pozrie na mňa a ja pokrčím plecami. Videla som, ako ľudia toto neverbálne gesto používajú namiesto *Hovorila som ti*.

V tesnej chodbičke je už veľa ľudí a hluk mi začína dosť prekážať. Zakryjem si rukami uši. „To je kompliment!“ kričím cez rámus. „Wallyho každý miluje, aj keď je to trochu zvláštny mužíček. Ale možno nie je zvláštny, možno len tak vyzerá. Ako vy!“

Wally si posunie okuliare vyššie na nos a ja mu odčítam z pier: „Prepáčte?“

„Neospravedlňujte sa,“ kričím a posúvam sa k dverám, „knížnica je verejné miesto. Môžete prísť aj odísť, kedykoľvek sa vám zachce.“

Dvere sa znovu otvoria. Tentoraz vojde starší pán tlačiaci pred sebou chodúľku. Chytím dvere a manévrujem medzi dvojitým kočíkom. Som takmer vonku, keď mi čosi napadne, a tak sa otočím.

„A ak ste si len odgrgli alebo prdli, nič som nepočula, takže ani za to sa nemusíte ospravedlňovať!“

Nato mu zamávam a odídem.